

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/586/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615212878
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7615212878.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu G. R., N., I. XXX/XX, proti žalovanému PRO CIVITAS, s.r.o., Bratislava, Astrová 2/A, IČO: 45 869 464, o nariadenie predbežného opatrenia (ďalej len PO), o odvolaní žalovaného proti uzneseniu 10C/172/2015-16 zo 6.8.2015 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením nariadil PO v tomto znení: Ukladá žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobcu, vyplývajúceho z Dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov (ďalej len Dohoda), nachádzajúcej sa v časti 3 bode 4 zmluvy o úvere č.9437503507 z 5.11.2007 medzi žalobcom a Poštovou bankou a.s., Bratislava, IČO: 31 340 890 (ďalej len Poštová banka) a bližšie špecifikovanej v obchodných podmienkach pre úver (ďalej len OP) čl.4 bod 4.8., až do právoplatného skončenia veci samej. Ukladá zamestnávateľovi žalobcu - Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť a.s., Poprad, Hraničná 662/17 povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu v prospech žalovaného na základe Dohody, nachádzajúcej sa v časti 3 bode 4 zmluvy o úvere č.9437503507 z 5.11.2007, uzavretej medzi žalobcom a Poštovou bankou a bližšie špecifikovanej v OP čl.4 bod 4.8., až do právoplatného skončenia veci samej. Ukladá žalobcovi, aby v lehote 30 dní odo dňa doručenia tohto PO podal na súd žalobu vo veci samej. O trovách PO rozhodne súd v konaní o veci samej. Uznesenie o PO je vykonateľné dňom jeho nariadenia. Žalovaný je povinný zaplatiť Slovenskej republike (ďalej len SR) na účet súdu súdny poplatok 33 €, do dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení uznesenia uviedol, čo žalobca žiadal v návrhu na vydanie PO, podanom uňho 14.7.2015, čo uviedol (konštatoval), resp. na čo poukázal v odôvodnení žalobného návrhu a, čo pripojil k návrhu na nariadenie PO. Citujúc znenie § 74 ods.1, § 75 ods.1,4,6, § 75 ods.8 a § 76 ods.1 písm. e) a f), ods.3,4 O. s. p. konštatoval, že z cit. zákonných ust. vyplýva, že PO je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov v občianskom súdnom konaní, slúžiacim na dočasné zabezpečenie ochrany porušených a ohrozených práv účastníkov konania, pričom jeho použitie je namieste, ak sa vyžaduje okamžitý zásah súdu, že predpoklady jeho nariadenia sú jednak stanovené výslovne v platnej právnej úprave a jednak ich vyvodila zo zákonnej úpravy právna teória a súdna prax a jeho nariadenie prichádza do úvahy vtedy, ak je potrebné, v prípade tak naliehavej potreby, že s jej úpravou nemožno vyčkať do konečného rozhodnutia vo veci samej, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov alebo ak je obava, že by budúci výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený, ak sú osvedčené aspoň základné skutočnosti umožňujúce záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a, že navrhované PO musí mať vzťah k právnemu vzťahu, ktorý je alebo bude predmetom súdneho konania o žalobe, čo musí byť zrejmé už z návrhu na nariadenie PO (vzťah, ktorý sa ním upraví, bude upravený konečným rozhodnutím vydaným na základe žaloby). Uviedol ďalej, že preskúmal návrh žalobcu na vydanie PO aj s prílohami a dospel k záveru, že je dôvodný, že žalobca relevantným spôsobom osvedčil nevyhnutnosť predbežnej úpravy, preto sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v návrhu a vydal toto PO a zároveň mu uložil povinnosť v lehote 30 dní odo dňa doručenia tohto PO podať žalobu o neplatnosť spornej Dohody s tým, že toto PO zanikne, ak v uvedenej lehote nebude podaná žaloba a ak žaloba podaná

bude, PO bude platiť až do právoplatného ukončenia veci. Napokon, citujúc znenie § 2 ods.2 prvá veta Zák.č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, keďže žalobca bol podľa § 4 ods.2 písm. za cit. zák. ako spotrebiteľ od platenia súdneho poplatku z návrhu na vydanie PO 33 € podľa položky 1c Sadzobníka súdnych poplatkov cit. zák. oslobodený, podľa cit. ust. zák. „k povinnosti“ úhrady tohto poplatku zaviazal žalovaného a rozhodol, že o trovách PO bude rozhodnuté podľa § 145 a § 151 O. s. p. v rozhodnutí o veci samej.

I. Žalovaný podal odvolanie voči uzneseniu v celom rozsahu. Uviedol, že podávané odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, dôvodí podľa: - § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p., - § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. tým, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, - § 205 ods.2 písm. e) O. s. p. tým, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, a má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods.4 O. s. p., ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa a - § 221 ods.1 písm. h) O. s. p. tým, že súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. II. Citoval znenie § 103, § 104 a § 106 ods.1 O. s. p. Uviedol ďalej, že týmto vznáša námietku nedostatku právomoci súdu tento spor prejednávať. Je nepochybné, že predmet sporu vznikol z obchodu, ktorý bol predmetom Zmluvy. Rovnako je nepochybné, že daný spor je spôsobilý na prejednanie na rozhodcovskom súde, nakoľko spĺňa podmienky § 1 ods.2 a 3 zák.č.244/05 Z. z. o rozhodcovskom konaní, teda spor je možné pred súdom skončiť súdnym zmiernom a nejedná sa o spor: a) o vzniku, zmene alebo o zániku vlastníckeho práva a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, b) o osobnom stave, c) súvisiace s núteným výkonom rozhodnutí, d) ktoré vzniknú v priebehu konkurzného a vyrovnacieho konania. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že v zmysle Zmluvy, ktorej súčasťou je aj rozhodcovská doložka, je príslušný na prejednanie sporu Stály rozhodcovský súd ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. Opätovne citoval znenie § 106 ods.1 O. s. p. Dal súdu do pozornosti aj skutočnosť, že platnosť doložky nebola žalobcom namietnutá ani spochybnená. III. Opätovne citoval znenie § 103 a § 104 O. s. p. a citoval znenie § 91 ods.2 O. s. p. a § 53a ods.1 O. z. Uviedol, že namieta nedostatok procesnej podmienky - nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na svojej strane, keďže má za to, že spolu s pôvodným veriteľom tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo, nakoľko túto podmienku používa v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi, že vzhľadom na § 53a ods.1 O. z. je zrejmé, že rozhodnutie súdu bude mať vplyv nielen naňho, ale predovšetkým na dodávateľa - bankovú inštitúciu pôvodného veriteľa, ktorým bola Všeobecná úverová banka. a.s., Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, ktorá je dodávateľom. Citoval z publikácie Števček, M., Ficová, S. a kol., Občiansky súdny poriadok, I. diel, Komentár, 2. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2010, str.313 a 314. IV. Opäť citoval znenie § 103 a § 104 O. s. p. a citoval znenie § 80 písm. c) O. s. p. Uviedol, že namieta nedostatok procesnej podmienky - naliehavého právneho záujmu, podľa § 80 písm. c) O. s. p. V prvom rade dal súdu do pozornosti tú skutočnosť, že žalobca podal návrh v zmysle § 80 písm. c) O. s. p., pričom však právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby, musí byť naliehavý. Naliehavý právny záujem nie je daný 1/ spravidla tam, kde je možné žalovať priamo na splnenie povinnosti podľa § 80 písm. b/ O. s. p. - R17/1972, 2) ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu, 3/ ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo - rozsudok Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR 3Cdo 112/2004 - ZSP 6/06. Ak sa zamieťa určovacia žaloba pre nedostatok NPZ, je vylúčené súčasne sa zaoberať žalobou vo veci samej - rozhodnutia NS SR 1Cdo 26/07, 2Cdo 231/07, 1Cdo 91/2006. Má za to, že tak, ako konštatuje samotný žalobca, k vykonaniu zrážok už došlo, a teda, pokiaľ by súd návrhu vyhovel, žalobca by následne podal ďalší návrh na splnenie povinnosti. O vykonaní zrážky zo mzdy v čase podania návrhu už žalobca vedomosť mal. Ako je uvedené, nie je splnený základný predpoklad pre úspešnosť určovacej žaloby, nakoľko nie sú naplnené procesné podmienky. Pokiaľ by aj neboli vykonávané zrážky zo mzdy žalobcu, žalobca by bol povinný plniť v zmysle dohodnutých úverových podmienok a splácať mesačné pravidelné splátky anuity úveru v rovnakej výške, ako by boli vykonávané zrážky zo mzdy. Aj v prípade, ak by súd návrhu vo veci samej vyhovel a určil by neplatnosť Dohody, nemala by táto skutočnosť žiadny vplyv na platnosť hlavného úverového zmluvného vzťahu, ktorý Dohoda zabezpečuje. Nie je možné sa stotožniť s tvrdením, že Dohoda zasahuje do majetkovej sféry žalobcu nakoľko práve vykonávaním zrážok zo mzdy sa jeho dlh voči nemu znižuje. Ak by aj bola v tomto súdnom konaní určená neplatnosť Dohody z dôvodu neprijateľnej podmienky, bol by zaviazaný vrátiť žalobcovi všetky vykonané zrážky, čím by sa opätovne žalobca dostal do situácie dlžníka v pôvodnej nesplatennej sume úveru s prísl. Naliehavý

právny záujem na určení neplatnosti Dohody žalobca odôvodňuje tým, že vykonáva zrážky z jeho mzdy na základe Dohody, a to aj napriek tomu, že táto Dohoda je - podľa žalobcu - neplatná, čím dochádza k výkonu práv z neplatnej Dohody. Zároveň žalobca uviedol, že samotná zmluva o úvere, ktorá je inštitútom Dohody zabezpečená, je neplatným právnym úkonom, a to z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi. Citoval znenie § 3 prvá veta a § 39 O. z. Zákonná definícia dobrých mravov nie je žiadnym právnym predpisom formulovaná, avšak má za to, že právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah (bez ohľadu na zmluvnú voľnosť tento obsah stanoví, na to, kto rozpor s dobrými mravmi zavinil, a na to, či druhá strana pri vzniku zmluvy bola v dobrej viere) ocitne v rozpore so všeobecne uznávanou „mienku“, ktorá vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi určuje, aký má byť obsah ich správania, aby bolo v súlade so základnými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti. Dobré mravy netvorí spoločenský normatívny systém, ale sú skôr merítkom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúcim všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti, poctivého správania a p. Dobré mravy sú vykladané ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Na základe uvedeného by potom mohol označiť správanie žalobcu ako v rozpore s dobrými mravmi a to z dôvodu, že požiadal Poštovú banku o úver, ten mu ho v dobrej viere poskytla, avšak žalobca už poskytnuté peňažné prostriedky nevrátil tak ako to predpokladá aj § 2 písm. b) zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (citoval jeho znenie). Dovolil si poukázať aj na tú skutočnosť, že v prípade, ak by žalobca plnil riadne a včas svoj záväzok voči Poštovej banke tento zabezpečovací inštitút by nebol býval vôbec uplatnený. Žalobca si sám svojím konaním, resp. opomenutím konania resp. nekonaním spôsobil uplatnenie zabezpečovacieho inštitútu zo Zmluvy tým, že porušil zmluvné podmienky vyplývajúce mu zo Zmluvy, ku ktorým sa sám, slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, zaviazal. Opätovne poukázal aj na skutočnosť, že žalobca navštívil Poštovú banku dobrovoľne a z vlastnej vôle s úmyslom získania úveru. Poštová banka nijakým spôsobom nevyvíjala na žalobcu žiadny nátlak, na základe ktorého by bol nútený žiadať a získať od nej úver. Poukázal na skutočnosť, že Poštová banka si všetky svoje záväzky vzniknuté jej zo Zmluvy splnila riadne a včas a po práve požaduje od žalobcu len to, čo od neho možno spravodlivo požadovať. Ústava SR nechráni práva teoretické a iluzórne, ale chráni práva konkrétne, teda práva vykonateľné, realizovateľné a efektívne (napr. PL.ÚS 25/01, I.ÚS 5/02, PL.ÚS 13/09, PL.ÚS 19/09, PL.ÚS 111/2011). Citoval z rozsudku NS SR 5Cdo 31/2011 zo 6.12.2012, z rozsudku Krajského súdu (ďalej len KS) v Trenčíne 17Co/161/2007 zo 6.11.2007 a z Rozsudku NS SR 3Cdo 112/2004. V. Podľa jeho právneho názoru je predmetné rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia sú sú požiadavky na argumentáciu v odôvodnení, pričom ide o také pravidlá argumentácie, ktoré musia byť dodržané v každom súdnom rozhodnutí. Má za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil „úd“ jeho práva vychádzajúce z čl.46 ods.1 Ústavy SR. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné, súd je teda povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská (Mazák, J.: Základy občianskeho procesného práva. Iura Edition, Bratislava 2002, s.299). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1 Ústavy SR je právo účastníka konania na také rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, a to najmä z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (II.ÚS 117/07). Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny (III.ÚS 311/01, III.ÚS 107/07, IV.ÚS 14/07, III.ÚS 311/07, I.ÚS 265/05, I.ÚS 33/2012, III.ÚS 199/09). Citoval, čo uviedol NS SR vo svojom rozhodnutí 4Cdo/25/2007 a citoval aj z Nálezu Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR I.ÚS 114/08. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných práv jednotlivca, ktoré mu zaručuje Ústava SR. Ide najmä o právo jednotlivca na prístup k nezávislému a nestrannému súdu, a to za takých podmienok, aby zo strany súdu nedochádzalo k bezdôvodnému znevýhodňovaniu jednej zo strán konania, teda na nediskriminačný prístup k súdu, a to tak, aby bola zachovaná rovnosť strán. Má za to, že v konaní na súde došlo k porušeniu práva účastníka konania na spravodlivý súdny proces. Zdôraznil, že garancia spravodlivého súdneho procesu musí byť naplnená v každom konaní. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov SR (IV.ÚS 252/04). Citoval z Nálezu ÚS SR II.ÚS 85/06. Považoval za potrebné dodať, že žalobca nepredložil súdu žiadne relevantné dôkazy,

na základe ktorých by bolo preukázané, že Dohoda je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Rovnako tak - podľa jeho právneho názoru - nebola preukázaná ani proklamovaná neplatnosť samotnej Zmluvy o úvere, nakoľko neexistuje žiadny zákonný predpoklad neplatnosti celej zmluvy. Naopak bolo preukázané, že Zmluvu o úvere s jeho právnym predchodcom uzavrel slobodne, dobrovoľne a vážne. Nie je možné zbaviť žalobcu zodpovednosti z dôvodu ľahkomyselnosti a nerozvážnosti, a to za asistencie súdu, ktorý porušením svojich „procesným“ práv a povinností vyhovel žalobcovi v duchu spotrebiteľa treba chrániť za každú cenu. Rovnako považoval za nevyhnutné uviesť, že žalobca „nenamietala“ tú časť zmluvy, na základe ktorej mu bolo poskytnuté plnenie, ale len tú časť, na základe ktorej má plniť. Má za to, že tvrdenia žalobcu, týkajúce sa bezúročnosti úveru sú len špekulatívne. Predmetná zmluva obsahuje všetky zák. požadované náležitosti, pričom žalobca v úmysle zabaviť sa svojej zodpovednosti zneužíva postoj súdov vo vzťahu k spotrebiteľom. VI. Žalobca nijako nepreukázal nedostatok slobodnej vôle, ktorej absencia by mohla mať za následok neplatnosť právneho úkonu, ani v čom má spočívať hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach na jeho strane. V podstate tak nejde o nič menšieho, než že tento návrh reprezentuje dodatočný (aposteriórny) nesúhlas jedného z účastníkov konania s uzatvorenou dohodou, a absenciu zodpovednosti „navrhovateľky“, ktorá sa, o. i., prejavuje aj neplnením záväzku zo zmluvného vzťahu. Je dôležité poukázať na to, že uzatváranie zmluvy o úvere je proces, v ktorom podáva klient banky návrh na uzavretie zmluvy, následne banka vyhodnotí, či návrh na uzavretie zmluvy o úvere prijme alebo odmietne. Podľa čl.1 bodu 1.2 OP banka svoje rozhodnutie o prijatí alebo neprijatí návrhu oznámi. Oznámenie vykoná najmä telefonicky na telefónnom čísle uvedenom v návrhu, ak klient banky nie je zastihnutý, tak mu bude doručené písomné oznámenie. Až následne odošle jeden originál zmluvy o úvere klientovi banky. V medziobdobí má klient priestor na preštudovanie si všetkých podmienok spojených s bankovým produktom a slobodne sa rozhodnúť či danú zmluvu o úvere bez výhrad uzatvorí. Má zato, že žalobca mal k dispozícii tak obchodné zmluvné podmienky, keďže svojím podpisom na zmluve o úvere potvrdil v súlade s čl.2 skutočnosť, ich prevzatie a ďalej, že si ich preštudoval a vyjadril s nimi súhlas. Ďalej chcel podotknúť, že Poštová banka na svojom internetovom sídle www.postovabanka.sk <<http://www.postovabanka.sk>> zverejňuje svoje OP v súlade s § 37 ods.1 zák.č.483/01 Z. z. o bankách. Tieto OP boli žalobcovi dostupné k nahliadnutiu v akomkoľvek formáte písma a mohol si ich preštudovať kedykoľvek pred uzavretím predmetnej zmluvy o úvere a tak mal možnosť si vybrať či uzavrie zmluvu úvere s Poštovou bankou. Preto nemožno konštatovať, že dohoda o riešení sporov v rozhodcovskom konaní je neplatná pretože je nezvýraznená, keďže túto si spotrebiteľ mal možnosť preštudovať v akomkoľvek formáte písma a v akomkoľvek časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o úvere. Vzhľadom na to, že dôkazné bremeno nesie žalobca je jeho povinnosťou preukázať, že zmluvu, resp. Dohodu neuzavrel slobodne, s výnimkou prípadu, ak by v čase podpisu bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony, resp. jeho spôsobilosť bola obmedzená. V opačnom prípade ide len o účelové, ničím nepreukázané tvrdenie, a súd by ho pri hodnotení dôkazov nemal brať do úvahy. Žalobca si slobodne „vybrala“ jeho právneho predchodcu, aj keď na trhu je pomerne široký výber iných bankových inštitúcií a produktov, akceptoval vykonávanie zrážok jeho právnym predchodcom. VII. Dohoda nie je nekalou zmluvnou podmienkou, nakoľko ide o zabezpečovací inštitút uzatvorený v súlade s ust. O. z. a nejde o prejav nerovnováhy zmluvného vzťahu, ale uplatnenie si zákonného zabezpečovacieho inštitútu. Dovolil si uviesť, že inštitút Dohody, upravený § 551 O. z. v znení neskorších predpisov nikde neuvádza povinnosť zmluvných strán (veriteľa a dlžníka) určiť si výšku zrážok zo mzdy. Z pohľadu zák. na to, aby bola Dohoda medzi 2 zmluvnými platná, vyžaduje sa, aby bola uzatvorená v písomnej forme. Samotný zák. však neobsahuje ust. o tom, že sú zmluvné strany povinné v dohode určiť si výšku zrážok zo mzdy, určuje však, že výška zrážok zo mzdy nesmie byť väčšia aká by bola pri výkone rozhodnutia. Citoval znenie § 53 ods.1 O. z. a § 369 ods.1 Obch. zák. Na základe zmluvy o úvere boli žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky, ktoré sa zaviazal v pravidelných splátkach uhrádzať. Jeho pohľadávka bola zabezpečená prostredníctvom Dohody. Nakoľko zo strany žalobcu došlo k omeškaniu so splátkami, dostal sa do omeškania, čím mu vznikol nárok na úroky z omeškania, ako aj oprávnenie uspokojiť svoju pohľadávku prostredníctvom inštitútu Dohody, ktorý si zmluvné strany medzi sebou dohodli. Inštitút Dohody môže slúžiť na zabezpečenie pohľadávky veriteľa, ako aj na uspokojenie pohľadávky veriteľa, pričom nejde o zabezpečenie veriteľovej pohľadávky v prípade, že ju dlžník sám neuspokojil, ale dlžník zabezpečuje pohľadávku svojho veriteľa tým, že dáva súhlas na to, aby bola veriteľova pohľadávka uspokojená postupne, a to zrážkami zo mzdy dlžníka. Ako z uvedeného vyplýva, žalobca mu dal súhlas na výkon zrážok zo mzdy pre prípad, že sa dostane s úhradou splátok do omeškania, pričom sa teraz tento súhlas snaží obísť. Dohoda je zákonný zabezpečovací inštitút práve pre prípad neplnenia si povinností zmluvnou stranou. Pokiaľ by zákonodarca mal pri implementácii záujem vylúčiť zabezpečovanie spotrebiteľských záväzkov týmto „inštitútom“, bol by to

v zák. uviedol. Ani gramatickým, dokonca ani tým najextenzívnejším výkladom, nie je možné dospieť k záveru, že Dohoda v spotrebiteľskej zmluve by bola neplatná. Práve účelom zabezpečovacieho inštitútu je uspokojenie pohľadávky aj mimo súdneho konania a je absolútne absurdné a v rozpore so základnými princípmi občianskeho práva, zdôvodňovať neplatnosť Dohody, práve jej účelom, ktorým je mimosúdne „uspokojenie“ pohľadávky. Reductio ad absurdum, akékoľvek zabezpečenie pohľadávok zo spotrebiteľských vzťahov by nebolo prípustné, a pokiaľ by to malo byť účelom a cieľom Smernice, nepochybne by to v nej uvedené bolo, resp. zákonodarca mohol ísť pri implementácii Smernice nad jej rámec, a nič mu nebránilo zakázať takéto zabezpečenie (rovnako, ako bolo vylúčené zabezpečenie zmenkami). ANI SMERNICA ANI VNÚTROŠTÁTNE NORMY nevylučujú zabezpečiť záväzok zo spotrebiteľskej normy. A posteriori, po uzatvorení zmluvy, vyhlásiť, že je neprípustné zabezpečovať záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy Dohodou ako neplatnou zmluvnou podmienkou, je v príkrom rozpore s ÚSTAVOU SR, našim právnym poriadkom, ako aj újinnými právnymi predpismi. Obzvlášť, ak takéto vyhlásenie nemá oporu v žiadnej právnej norme, a zdôvodňovať takýto záver odvolaním sa na Smernicu, či dokonca judikatúru ESD je rozpore s ÚSTAVOU SR, ako aj so samotnou Zmluvou EÚ, ktorá presne definuje, ktorým právnym aktom priznáva priamy účinok. Zdôraznil, že súdy sú oprávnené len vykladať vnútroštátne normy, hoc aj eurokonformným výkladom, v žiadnom prípade nie sú oprávnené tvoriť, meniť právne normy, či arbitrárne rozhodovať, v ktorom prípade, ktorú normu použijú a ktorú nie. Za svojvôľu, ktorá má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1 Ústavy SR všeobecným súdom, treba považovať aj nerešpektovanie kogentnej normy a prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych noriem, ako aj prípady, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie nezdôvodnil buď vôbec, alebo tak urobil celkom nedostatočne, príp. ak ho založil na dôvodoch, ktoré v okolnostiach konkrétnej veci nemajú zjavne žiadnu relevanciu. (Uznesenie ÚS SR IV.ÚS 110/09 z 2.4.2009). Ak všeobecný súd vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ust., jeho postupom boli porušené základné práva sťažovateľa. (Nález ÚS SR III.ÚS 36/2010 zo 4.5.2010). Interpretácia zmlúv ako prejavu autonómnej normotvorby účastníkov súkromno-právnych vzťahov je zásadne úlohou všeobecných súdov, to však len potiaľ, pokiaľ všeobecné súdy nerozhodujú v extrémnom rozpore s obsahom súdneho spisu alebo v rozpore s princípom spravodlivosti, či arbitrárne. Tento postup by potom bolo možné označiť za svojvôľu, ktorou sa porušuje ústavné právo na zákonný a spravodlivý proces. (Nález ÚS SR I.ÚS 242/07 z 3.7.2008). Citoval znenie čl.2 ods.3 a čl.1.7 ods. 3 Ústavy SR. Je zrejmé, že v právnom štáte sú vzťahy medzi veriteľmi a dlžníkmi založené na očakávaní, že dlžníci si budú plniť svoje povinnosti a tiež, že štát bude túto zásadu podporovať a poskytovať veriteľom primeranú ochranu. (PL.ÚS 11/96). Zároveň dal súdu do pozornosti tú skutočnosť, že § 53 ods.4 O. z., „platnom“ v čase podpisu zmluvy, hovorí o neplatnosti PODMIENKY. Vychádzajúc zo systematiky O. z. PODMIENKA, ako právna skutočnosť je definovaná v § 36 ods.1 O. z. (citoval jeho znenie). Gramatickým výkladom § 53 ods.4 O. z. je odôvodnený záver, že Dohoda nie je zmluvnou podmienkou ako právnou skutočnosťou nezávislou od vôle, s ktorou je spojený vznik, zmena alebo zánik práva či povinnosti, ale samostatným dvojstranným právnym vzťahom, ktorý zabezpečuje hlavný záväzok. Je to zabezpečovací inštitút. Nie je to jednostranné uloženie povinnosti viazané na vôľu veriteľa, či povinnosť vznikne, alebo nie. Naopak je to práve na dlžníkovi, či bude plniť riadne a včas a veriteľ nepristúpi k uplatneniu zabezpečovacieho inštitútu. Opakovane zdôraznil, že aj samotná judikatúra ESD, ktorou žalobca zdôvodňuje svoj návrh, vyžaduje rešpektovanie vnútroštátnych predpisov, rozhodovanie nie „an block“, ale in concreto, a predovšetkým riadne a vyčerpávajúce zdôvodnenie v čom spočíva nerovnováha spotrebiteľa neprospech spotrebiteľa. Až potom je na mieste skúmať individuálny charakter dojednanej podmienky. Zároveň dal súdu do pozornosti Rozhodnutie KS v Banskej Bystrici 13Co/994/2013 a Rozhodnutie Okresného súdu v Žiari nad Hronom 6C/197/2014 (z oboch rozhodnutí citoval). VIII. Ako vyplýva z judikatúry, napr. rozhodnutie NS Českej republiky, ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom ochranu spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti (NS ČR 23Cdo/1201/2009). Ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zväžiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. V nadväznosti na uvedené má za to, že ide, v tomto prípade, pod zámenkou narovňavania prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov, prostredníctvom zák. alebo dokonca prostredníctvom judikatúry ESD, k narušeniu princípu rovnosti účastníkov konania, a legitimita takýchto legislatívnych úsluh slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnený silnejším ekonomickým postavením ich spolu kontrahenta, t.j. dodávateľa. V podstate tak nejde o nič menej, než

že návrh žalobcu reprezentuje dodatočný (aposteriórny) nesúhlas s Dohodou uzatvorenou pri uzavretí zmluvy o úvere a absenciou žalobcu. IX. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a cit. zákonné ust. žiadal uznesenie zrušiť, návrh žalobcu zamietnuť a zaviazal ho na úhradu jeho trov konania, alternatívne uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu jeho trov konania. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa uvádzajú prevažne iba skutočnosti, nemajúce v prejednávanej veci nijaký právny význam.

Ani jeden zo žalovaných uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli počas konania najavo, neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá vyšla počas konania najavo a jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení poznatkov, ktoré vyplynuli z doterajšieho priebehu konania.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis (použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu), ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

V prejednávanej veci boli predpoklady na nariadenie navrhovaného PO splnené, na čom nič nemení ani odvolanie.

Súd sa správne stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie PO, lebo v návrhu sa uvádzajú aj rozhodnutia iných súdov, ktoré rozhodli rovnako v skutkovo a právne analogických veciach. Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. e) O. s. p. je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník uplatnil v súlade s § 205a O. s. p., nemôže obstáť súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozsudku súdu prvého stupňa, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom prvého stupňa a účastník ich neuplatnil (hoci len preto, že o nich nevedel), nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že účastníkom uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom prvého stupňa) a v danej veci sú právne významné.

Žalovaným tvrdené skutočnosti v odvolaní nezakladajú existenciu uvedeného odvolacieho dôvodu.

Poučenie podľa § 120 ods.4 O. s. p., vzhľadom na povahu konania o PO, spravidla neprichádza do úvahy, lebo v opačnom prípade by sa mohol zmariť účel nariadeného PO.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia možno doplniť nasledovné:

Súd správne nariadil navrhnuté PO, ktorým bola dočasne pozastavená platnosť Dohody uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, lebo ani žalobca, ani jeho zamestnávateľ nemajú možnosť tieto zrážky

jednoznačne pozastaviť, existuje tak možnosť, že kým príslušný súd v danej veci právoplatne rozhodne vo veci samej, žalovaný prostredníctvom spornej Dohody vymôže od žalobcu, ako od spotrebiteľa, aj tie časti pohľadávky, ktoré sa zakladajú na nekalých podmienkach uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, resp. na neplatných ust. uvedených v zmluve, keďže v Dohode o sú formulačne zahrnuté všetky prípadné plnenia, ktoré by zo zmluvy mohli vyplynúť a to vrátane plnení, na ktoré sa žalobca zaviazal v dôsledku eventuálnych neprijateľných podmienok, resp. neplatných ust. zmluvy.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.